

„Ne, to není pravda,“ zklamala je Zora.

„Aha,“ zabručela paní Majerová.

„Ale je pravda, že nebyla adekvátně oblečená do zimy, proto mi vrtá hlavou, co se jí asi stalo,“ upustila Zora malou informaci. Sama by byla vděčná, kdyby se něco, cokoliv dozvěděla. I z drbů se dá někdy vydolovat pravda. „Asi víte, že jsem včera babičku našla na polní cestě,“ pokračovala. „Nejspíš tam chudinka ležela celý den. Něco se jí muselo stát předevčírem večer, nebo v noci. Podle použitého nádobí totiž večeřela, ale včera ráno už nesnídala. Nevíte co, nebo kdo ji přiměl, aby šla ven? Kdyby se něco stalo a vydala se pro pomoc, šla by přece k vám nebo k městu, ne na cestu do pole.“

„To je směla, my zrovna byli pryč. Tibor měl svátek, tak jsme vzali kluky na večeri a do kina. Přijeli jsme domů někdy v deset, možná ještě dýl, vidě?“ Paní Majerová zvedla oči ke svému muži, aby podpořil její tvrzení.

„Jo,“ odpověděl Majer, „možná dýl. Ale sousedka myslím svítila.“

Zora netušila, kdo je Tibor, a nebylo to důležité. „V deset už mohla být Ema pryč,“ podotkla. „Když jsem k ní přišla včera, svítilo se v kuchyni i v obýváku, muselo se tam včera svítit celý den. Někam narychlo odešla, nezamkla, nezhasla a už se nevrátila.“

„To je možný, nepřemýšlel jsem, jestli je doma, nebo ne. Prostě jsem viděl světlo a pes venku poštěkával.“

„A jindy jste si nevšimli něčeho podezřelého?“ zkoušela ještě další otázku. „Třeba se pohádala s někým, komu půjčila peníze. Okýnkem ze špajzu byste to slyšeli.“

„Ale sem kromě tebe nikdo nechodil, Zorko,“ ujistila ji Majerová.

„Ale jo, někdo sem občas zašel. Vypůjčit si,“ opravil pan Majer tvrzení své ženy. „Ale já ty lidi neznám.“

Majerová pokrčila rameny a dodala: „Víš, Zorko, já si myslím, že Ema už byla stará. Tohle totiž přesně odpovídá stařecké demenci. Ať už zemřela na infarkt, nebo na mrtvici, před tím se prostě zatoulala.“

No, je čas zvednout kotvy, řekla si Zora a vyndala z kapsy provázek, který měl posloužit jako vodítko. „Moc děkuji a omlouvám se, že jsem vás vystrašila,“ usmála se. „Už vás nebudu zdržovat.“

„Nás nezdržuješ,“ ujistila ji Majerová. „Pěkný večer. Měj se hezky.“

Zora ještě zamávala dvěma zvědavým obličejům mizícím ve vratech a vrátila se k plotu pro Míšu. Ten přestal naříkat a odběhl do temnoty zahrady, aby se vzápětí vrátil. Znovu se dal do štekání, tentokrát radostně. Uvědomila si, jakou rychlostí pobíhá sem a tam. Na to, kolik mu je, je v dobré kondici.

Tak ráda by se podívala dovnitř. Tak ráda by zajistila, aby se do domu opravdu nikdo nedostal. Co když Majer lhal? Co když tam šmejdil baterkou schválně? Cennosti, které babička Ema měla, byly hodnotné jen pro ni samotnou. Ale pokud půjčovala peníze, musela mít doma i hotovost. Že za ní občas někdo přišel pro půjčku spíše jen tušila. Nezajímalo ji to. Vlastně se o to nikdy nestarala, nezabývala se tím, proč taky? Jenže teď je jiná situace. Babička je po smrti a mohl ji zabít někdo, kdo jí dlužil. Kolik asi půjčovala? Nemohlo to být víc než pár tisíc. Protože v dnešní době si člověk může půjčit od banky stovky tisíc přes internet a nemusí ani vytáhnout paty z domova. Nebo jít klidně každý měsíc do mínusu a z výplaty účet vyrovnat. Nebo si pořídit kreditní kartu. Prostě půjčování peněz od důchodkyně je v dnešní době staromilské a divné. Brala si babička úrok? Jak byl asi vysoký? Je to vůbec legální?